

Roman Jadroň

O vše Jarmilke

Ilustroval Juraj Martiška

PERFEKT

O vile Jarmilke

A watercolor illustration of a forest scene. In the upper left, a nest of twigs is nestled in the branches of a tree, containing two small birds, one blue and one orange. To the right, a large, gnarled tree trunk rises vertically. In the upper right, a mole with large eyes is visible, peeking out from a hole in the ground. The background is a soft, hazy green and yellow, suggesting a sunlit forest floor.

Roman Jadroň

O víle Jarmíske

Ilustroval Juraj Martiška

Text © Roman Jadroň
Illustrations © Juraj Martiška
Design © Juraj Martiška
Slovak edition © Perfekt 2019

*Autor knihy úprimne ďakuje partnerom,
ktorí podporili vydanie tejto knihy:*

mestu Partizánske a jeho primátorovi Jozefovi Božíkovi,

*svojej sestre Ivane Jadroňovej Fornai s jej manželom Enricom Fornai, tete
Márii Prčinovej s rodinou – Ťapešovo-Lán a kamarátke Beate Balážkovej.*

O vôle Jarmilke

Autor: Roman Jadroň
Ilustrácie: Juraj Martiška
Grafická úprava a zalomenie: Juraj Martiška
Jazyková redakcia: Dáša Jajcayová, Katarína Trgová

Vydal Perfekt, a. s., Cukrová 14, 811 08 Bratislava, ako svoju 829. publikáciu.
Rok vydania 2019
Prvé vydanie
Tlač: KASICO, a. s., www.kasico.sk

Knihu si môžete objednať vo vydavateľstve PERFEKT,
Cukrová 14, 811 08 Bratislava, e-mail: odbyt@perfekt.sk
alebo kúpiť v Kníhkupectve Vojtecha Zamarovského, Karpatská 7, 811 05 Bratislava 1,
alebo na www.perfekt.sk s 30 % zľavou.
Elektronickú verziu tejto knihy si môžete kúpiť na www.martinus.sk a www.dibuk.sk.

ISBN: 978-80-8046-917-7
www.perfekt.sk

Ako sa zrodila víla Jarmilka

Bola jar. Dedinka učupená pod Malou hôrkou, ba už aj celý kraj, všetko sa pomaly prebúdzalo po tmavej chladnej noci. Zore už bledli v rannom slnku, čo práve vykúkalo spoza obzoru, zvedavo sa obzerajúc, či mu nič nezavadzia a môže vyjsť na nebesá. Obloha bola čistá ako studnička v lese, tak

smelo vykročilo. Teplými lúčmi osvietilo krajinu a začalo svoju každodennú púť. Radostne žiarilo, sem-tam pichľavými lúčmi poštekľilo posledných spachtošov, ktorým sa nechcelo z teplých postieľok. Aby mu nebolo na tej veľikánskej oblohe smutno, tíško hvizdlo, tak tichučko, že

to ľudia ani nepostrehli. Na nebi sa objavili biele páperové obláčiky - naháňali sa, radovali, šantili. No nie vždy bývali také veselé. Niekedy prepadli smútku. Vtedy boli sivé, ba si tu a tam aj poplakali. Bývali rána, keď sa dokonca pustili do náreku, nevedno prečo. A to sa kvapky doslova liali na zem, na domčeky v dedinke aj na Malú hôrku. No v deň, keď sa náš príbeh začína, si mráčiky poletovali ako motýle, ibaže oveľa, oveľa vyššie, kam nijaký motýl nadoletí.

V Malej hôrke žilo veľa zvieratiek. Zajačiky, srnky, jelene, no aj medveď s rodinkou. Poletovali tu vtáčiky od výmyslu sveta, drobní speváci, poriadkumilovné vrany, sokoly – strážcovia pokoja aj múdra sova. Pod stromami sa hmýrili celé osady mravčiekov s palácmi, ukrytými v kopcoch ihličia, jašteričky, ježkovia, bobry v okolí bystrého potôčika, lesné myšky s chodbami pod kobercom lístia. Tu a tam sa dalo zazrieť lišku s pyšným chvostom či pozorného rysa Ryška, ktorý pomáhal dravým vtáčikom strážiť hôrku a všetky zvieratká. Križom cez les tiekol potôčik. Bývali v ňom rybky, raky aj malé mušličky. Potôčik si veselo žblnkol od radosti, že sa začal krásny deň. A keď už slniečko kráčalo vyššie po oblohe, aj posledné zvieratká vyliezli zo svojich brlohov, pretreli si očka a chystali si, ako sa patrí, raňajky. Stromy si vo vánku ponatriasali lístie, tráva a kvietky sa okúpali v ranej rose a jazierko prikázalo vetríku popreháňať po hladine vlnky. To prebudilo k životu aj žabky – spachtošky, čo koncertovali dlho do noci a ráno sa im nechcelo vstávať. Takto sa v našej Malej hôrke začínal každý deň.

Lesným obyvateľom však čosi chýbalo. Všetky hôrky v okolí mali oddávna svoje lesné víly, len tá naša nie. Nebolo toho stvorenia, čo by zvieratká rozveseľovalo tancom či spevom, nikoho, čo by sa o ne postaral, keby sa ocitli v núdzi, a pomohol pri povinnostiach, lebo bývať v hore, to nie je len samá radosť, spev a čvrikanie. Aj v Malej hôrke je veľa roboty. Treba o ňu dbať a chrániť ju. Dodržiavať poriadok. Kontrolovať, či si každý plní svoje povinnosti

a či neškodí ostatným. A či si šarvanci nezapaľujú oheň bez toho, že si najprv kameňmi obložili ohnisko, aby sa plamienky nerozutekali po lese. A všetku túto prácu robia práve víly. Starajú sa, aby bolo všade veselo a zvieratká si žili radosť a šťastlivo. Sem-tam treba napomenúť nezbedné deti, čo na výlete vykrikujú, vystrájajú a robia neplechu. Preto majú víly na starosti nielen hôrku, ale aj sničky detí. Práve v nich ich napomínajú, keď urobia niečo zlé, alebo pochvália, keď vykonajú dobrý skutok.

Keďže zvieratkám v našej hôrke chýbala víla, poprosili slniečko, aby im jednu poslalo.

Slniečko sa najprv zdráhalo, v najbližších dňoch chcelo len svietiť a svietiť, ale napokon ustúpilo a sľúbilo im, že vílu zoženie.

A tak v jedno pekné ráno, keď sa slniečko vyspalo doružova a malo mimoriadne veselú náladu, splnilo zvieratkám ich prosbu. Hneď ráno vystrelilo svoj horúci lúč do hôrky na jeden spadnutý oriešok. Oriek sa rozohrial, nafúkol a s veľkým rachotom praskol. A tu sa stalo čosi zázračné. V škrupinke ležala malá víla s vláskami zlatými ako lúče slnka a očkami modrými ako obloha.

Chvíľu bola trochu vystrašená, čudovala sa, kde sa to zrazu ocitla. Keď však vykukla zo škrupinky, zbadala, že je v neznámej hôrke. Peknej. Tichej. Nikde nehrozilo nebezpečenstvo. Osmelila sa teda a vystúpila zo škrupinky.

Neďaleko práve odpočíval po rannej rozcvičke zajačik. Po prasknutí orieška sa zľakol, už-už chcel vziať nohy na plecia, ale keď zbadal krásnu vílu, radostne zastrihal uškami. Bol taký prekvapený,